

Engin Nurşani'nin vefatını üzüntüyle öğrendim. Son gördüğümde babası “Bende ses gitti, yerime dublör olarak onu çıkarıyorum” demişti. Herhalde halk ozanlığının başlarındaydı.

Babasıyla ilk olarak 1983 başlarında karşılaşmıştım. Engin o zaman doğmamıştı (1984 doğumlu).

Köln'de ağırlığı Malatyalılardan oluşan bir grup vardı, bana verilen bilgiye göre Almanya'daki kitlemizin üçte ikisini oluşturuyorlardı. Bu arkadaşlarla ciddi sorunlar yaşıyorduk. O güne kadarki belirsiz çalışma tarzı içinde bugüne kadar gelmişler ve istedikleri gibi davranabilmişlerdi. Bu iş böyle yürümeyecekti. Köln'deki dernekte bir toplantı yaptık. Ayrılık için teorik bir gerekçe üretebilecek durumları yoktu ve sanıyorlardı ki ayrılmamak için elimizden geleni yapacağız. Böyle bir şey yapmadık. İyi bir ayrılık oluyordu çünkü iki taraf da birbiriyle yapamayacağını anlamıştı. Bu durumda herkes yoluna gider. Yollar ayrıldı, ardından bu insanlarla hiç ilgilenmedik, ne yaptılar, bilmiyorum. Sanırım bir çevre olarak bir süre sonra dağılacaklardı.

Almanya gibi önemli bir alanda mevcut kitlenizin üçte ikisiyle bağınızı kesiyorsunuz ve parti içinden itiraz gelmiyor. Nedeni belliydi; insanlarımızda “biz bu işi yaparız,” güveni oluşuyordu. Almanya gibi farklı bir ülkede nasıl çalışacağınızı bilmiyorsanız kaç kişi olduğunuz önemli değildir. Birkaç gece, yürüyüş ve panel yapmakla bu iş yürümez; bir süre sonra dağılırsınız.

Tutumunu tek belirlememiş olan Nurşani idi. Köln'den hemen arabayla Krefeld'e gittik. Nurşani'ye durumu anlattık, hemen yanımızda tavır belirleyecekti. Sonrasında Krefeld'e her gittiğimde genellikle Nurşani'yi de gördüm. Engin henüz küçüktü.

Sol içindeki şu veya bu kalitedeki ayrılıklarda bir noktada konuyu kesmek önemlidir. Anlaşma imkanları tükenmiştir ve bu amaçla daha fazla çaba harcadığınızda kendinize zarar vermekten başka şey yapmazsınız. Geride kalanla uğraşmak gerekmez; başarılı ol, yap ve yüksel... Gelmeye niyeti olan varsa gelecektir, nitekim de öyle olacaktı; kalanı da kendisi bilirdi.

İnsan ne yapıldığını aradan zaman geçince daha iyi idrak ediyor: kitlenin üçte ikisiyle bağınızı kesiyorsunuz ve 1-1,5 yıl sonra aynı sayıya yeniden ulaşıyorsunuz ama başka insanlarla... Bu insanların büyük bölümü ilticacı değil ikinci kuşaktı.

Nasıl çalışma yapılacağını bilmek, bu çalışmanın araçlarına sahip olmak; gerisi beceri ve tecrübeye kalıyordu. Türkiye'den mikrofilm olarak gelen **Komünist, Birlik Yolu** ve **Denge Kurdistan**

basılıyordu. Burada çıkan

Emek

adlı aylık yayın organının yanı sıra önceki adı

Direnış

olan sonra

Yazın

olarak değişecek başka bir yayın daha vardı. Toplantılar, eylem birlikleri, yürüyüşler; ne ararsan vardı.

Nurşani bunlardan bazılarında katılırdı. Birisine eşikle birlikte gelmişti, Engin de var mıydı, hatırlamıyorum.

Gecelerimizin değişmez sanatçısıydı.

Böyle bir ortamda büyüyen Engin'in aynı yolu izlemesine şaşırmamak gerekir.

Genç yaşta aramızdan ayrıldı ne yazık ki...